

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2006	Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν (Μάρκ. 10,32-45) 2 Ἀπριλίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἄστοχα αἰτήματα

«Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε» (Μάρκ. 10,38)

Τὸ τέλος, ἀγαπητοί μου, τὸ τέλος τοῦ ἐπιγείου βίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πλησίαζε πλέον. Στὸν ὀρίζοντα τῆς πορείας του ἐμφανίζονται τώρα τὰ **πρῶτα σύννεφα**. Μετὰ ἀπὸ λίγο τὰ σύννεφα αὐτὰ τοῦ μίσους καὶ τῆς σατανικῆς ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου θὰ πυκνώσουν, θὰ πυκνώσουν πολύ, σὲ ἀφάνταστο βαθμό, καὶ τέλος τῆ Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ **θὰ ξεσπάσῃ θύελλα**, ἡ πρωτοφανῆς ἐκείνη θύελλα τῶν παθῶν, τῶν ἀχράντων παθῶν τοῦ Κυρίου, ποὺ θὰ καταλήξῃ στὸ φρικτὸ ἔγκλημα τοῦ **Γολγοθᾶ**.

Ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῶν ἐξελίξεων αὐτῶν τὶς προγνώριζε ὁ Κύριος, καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλει ἡ θύελλα νὰ βρῆ τοὺς μαθητὰς του τελειῶς ἀπροετοιμαστούς ψυχικά, τοὺς παίρνει ἰδιαιτέρως καὶ «ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῶ συμβαίνειν», ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ **ἐκεῖνα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συμβοῦν** (Μάρκ. 10,32).

Ἄλλ' ἐνῶ αὐτὰ ποὺ λέει εἶνε συνταρακτικά, καθὼς μπροστὰ στὰ νοερὰ μάτια τῶν μαθητῶν ξετυλίγει τὴ φοβερὴ σειρὰ τῶν παθημάτων ποὺ θὰ ὑποστῇ, παραδόξως τὰ λόγια τοῦ Διδασκάλου δὲν προκαλοῦν στοὺς ἀποστόλους κάτι ἰδιαίτερο, αἰσθήματα συγκινήσεως καὶ φόβου. Οἱ μαθηταὶ φαίνεται ὅτι δὲν μποροῦν νὰ φανταστοῦν, πὼς ὁ Διδάσκαλός τους θὰ φανῆ τόσο ἀδύναμος, ὥστε νὰ καταστήσῃ παιχίδι στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του. Ὅχι αὐτοὶ πιστεύουν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε πανίσχυρος, ὅτι εἶνε αὐτὸς ποὺ ἡ δύναμί του θὰ συντρίψῃ ὅλους τοὺς ἀντιπάλους, θὰ ἐκμηδενίσῃ κάθε ἐμπόδιο, θὰ καταλύσῃ κάθε ἄλλη ἀρχὴ καὶ ἐξουσία στὸ Ἰουδαϊκὸ ἔθνος, καὶ τέλος θ' ἀναγορευθῇ θριαμβευτικὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἰουδαίους ὁ νέος βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ, ἀσυγκρίτως ἐνδοξότερος ἀπὸ τὸν Δαυὶδ καὶ τὸν Σολομῶντα. **Πόσο μακριὰ ὅμως βρίσκονταν ἀπὸ τὴ σκληρὴ πραγματικότητα!**

Ἐχοντας τέτοιες παιδαριώδης καὶ νηπι-

ἀκὲς ἀντιλήψεις οἱ δώδεκα μαθηταὶ γιὰ τὸν χαρακτήρα τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ἀδυνατοῦν νὰ συλλάβουν τὸ νόημα ποὺ κλείνουν τὰ προφητικὰ λόγια τοῦ Διδασκάλου τους γιὰ τὸ τέλος του, ποὺ πλησιάζει. Ὅνειροπολοῦν γιὰ θρόνους καὶ τιμὲς βασιλικές. Κ' ἐπιθυμοῦν ἀπὸ τώρα νὰ ἐξασφαλίσουν γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς των τὶς πρῶτες θέσεις στὸ κοσμικὸ βασίλειο τοῦ Ἰησοῦ ποὺ φαντάζονται πὼς θὰ ἰδρυθῇ!

Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ ὑπάρχει στὶς καρδιὲς ὄλων τῶν μαθητῶν. Ἀλλὰ δύο ἀπὸ αὐτούς, ὁ **Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης τὰ ἀδέρφια**, τολμοῦν καὶ τὴν ἐξωτερικεύουν, τὴν ἐκφράζουν στὸν Κύριο. Βρίσκουν εὐκαιρία καὶ τοῦ ὑποβάλλουν τὴ θερμὴ παράκλησί τους, οἱ πρῶτες θέσεις στὴ νέα κυβέρνησι νὰ δοθοῦν σ' αὐτούς. «Δὸς ἡμῖν», λένε, «ἵνα εἶς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἶς ἐξ ἐυωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου»· κάνε μας τὴ χάρι, ὅταν θ' ἀναγορευθῆς ἔνδοξος βασιλιάς, νὰ καθίσουμε ὁ ἓνας στὰ δεξιὰ σου κι ὁ ἄλλος στ' ἀριστερά σου (ἐ.ἀ. 10,37). Καὶ ὁ Ἰησοῦς, βλέποντας πόσο οἱ μαθηταὶ του ἔχουν παρεξηγήσει τὰ λόγια του καὶ τὸ σκοπὸ τοῦ ἔργου του, τοὺς ἀπαντᾷ: «Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε» (ἐ.ἀ. 10,38). Ἄν ξέρατε τί πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ, δὲν θὰ ὑποβάλλατε τέτοιο αἴτημα.

Ἀλλὰ ἡ παρατήρησι αὐτὴ τοῦ Κυρίου, ἀγαπητοί μου, τὸ «Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε» (=δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε) θὰ ταίριαζε ἄριστα καὶ σὲ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς τοὺς σημερινούς Χριστιανούς. Γιατὶ κ' ἐμεῖς τώρα, ὅπως οἱ μαθηταὶ τότε, δὲν ἔχουμε καταλάβει τὴν πνευματικότητα τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πόθοι τῶν καρδιῶν μας δὲν εἶνε πνευματικοί, καὶ **τὰ αἰτήματά μας**, γεννήματα τῶν πόθων, **δὲν εἶνε πνευματικά**. Ὡς νήπια ποθοῦμε καὶ ζητοῦμε πράγματα ποὺ εἶνε ἄλλοτε μὲν **γελοῖα**, ἄλλοτε πάλι **ἀπραγματοποίητα**, καὶ πολλές φορές **ἐπικίνδυνα** ὄχι μόνο γιὰ τὴν ψυχὴ

μας αλλά και γι' αυτήν ακόμα τή σωματική μας κατάσταση. Τὸ νήπιο κλαίει, γιατί ὁ πατέρας του δὲν τ' ἀφήνει ν' ἀγγίξει τὰ ἀναμμένα κάρβουνα ἢ νὰ πιάσει τὸ μαχαίρι ποὺ γυαλίζει. Καὶ ὅμως μέσα στὴν ἄρνησι αὐτὴ τοῦ πατέρα ὑπάρχει ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ. Γιατὶ ξέρεῖ ὁ πολύπειρος πατέρας ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέρεῖ τὸ ἄπειρο παιδί· ξέρεῖ, ὅτι ἡ φωτιά θὰ κάψει καὶ τὸ μαχαίρι θὰ πληγώσει τὸ παιδί, καὶ γι' αὐτὸ στίς ἐπίμονες παρακλήσεις τοῦ μικροῦ ὁ πατέρας ἀντιτάσσει ψυχραίμη καὶ μυαλωμένη ἄρνησι.

Κάτι παρόμοιο λοιπὸν κάνει καὶ ὁ Κύριος σ' ἐμᾶς. Ἐπειδὴ γνωρίζει ἐκεῖνος ὅτι **πολλὰ** –τὰ περισσότερα θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε– ἀπὸ τὰ αἰτήματά μας, ὅσο λογικὰ καὶ ἀναγκαῖα κι ἂν φαίνονται σ' ἐμᾶς, εἶνε **ἔξω ἀπὸ τὸν προορισμό μας** καὶ θὰ ὀδηγήσουν σὲ φοβερὴ διαταραχὴ τοῦ πνευματικοῦ μας βίου, γι' αὐτὸ δὲν πραγματοποιεῖ κάθε τι ποὺ τοῦ ζητοῦμε· καὶ ἔτσι, μέσα ἀπὸ τὰ διάφορα γεγονότα τῆς ζωῆς μας, εἶνε σὰν ν' ἀκούμε τὴ φωνή του νὰ μᾶς ἀπαντᾷ· «*Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε*».

● **Τί ζητοῦμε; Δόξα!** Ἀλλὰ ποιὸς ξέρεῖ, ἂν πίσω ἀπὸ τὴ δόξα δὲν κρύβεται ἡ ἀγχόνη μας, ἡ καταστροφή μας; Ἐμεῖς τὸ ἀγνοοῦμε· τὸ γνωρίζει ὅμως ἐκεῖνος, «*ὁ ἐπιβλέπων ἀβύσσους*». Κ' ἐπειδὴ γνωρίζει τί πολλές φορές κρύβεται πίσω ἀπ' τοὺς λαμπροστολισμένους θρόνους, γι' αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ δίνει, ὅσο κι ἂν κοπιάζουμε, ὅσο κι ἂν παρακαλοῦμε. Οἱ ἔνδοξοι συχνὰ προκαλοῦν ἄλλους, ποὺ ἀπὸ μισαλλοδοξία τοὺς φθονοῦν, τοὺς ἐπιβουλεύονται καὶ πολλές φορές τοὺς ἐξοντώνουν. Ἔμεινε στὴν ἱστορία τὸ ὄνομα τοῦ Ῥωμαίου Βρούτου, ποὺ μαζί μὲ ἄλλους δολοφόνησε τὸν Ἰούλιο Καίσαρα. Συμφέρει ἄραγε νὰ ἐκτίθεται κανεὶς σὲ τέτοιο κίνδυνο; Νὰ λοιπὸν γιατί τὸ νὰ ζητοῦμε δόξα εἶνε ἄστοχο καὶ νὰ γιατί δὲν εἰσάκουόμαστε. Μᾶς ἀγαπάει ὁ Κύριος!

● **Τί ἄλλο ζητοῦμε; Πλούτη!** Ἀλλὰ ποιὸς ξέρεῖ, ἂν τὰ πλούτη δὲν ὀδηγήσουν τὴν ψυχὴ μας σὲ παγίδες καὶ σὲ γκρεμοὺς τῆς ἀσωτίας, τῆς φιλαργυρίας, τῆς ἀδικίας; Ὁ Κύριος ὅμως γνωρίζει· βλέπει τὴν ἀδυναμία μας, ἡ ὁποία μόνο μὲ τὸ χαλινάρι τῆς φτώχειας συγκρατεῖται μέσα σὲ ὄρια κάποιας ἠθικῆς, καὶ δὲν μᾶς δίνει πλούτη. Δὲν μᾶς ἀφήνει ν' ἀνεβουῖμε κοινωνικὰ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιατί τὰ ψυχικά μας τρόπον τινὰ «μηχανήματα» δὲν ἀντέχουν γιὰ μεγάλες πτήσεις καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσουμε καὶ νὰ συντριβοῦμε στὴ θάλασσα τῆς ἁμαρτίας σὰν ἄλλοι Ἰκαροί. Τὰ πλούτη ἀπατοῦν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν μπλέ-

κουν μέσα σ' ἓνα πλῆθος ἀπὸ κινδύνους, φόβους, ἀπογοητεύσεις καὶ μέριμνες βιωτικές. Ἀπὸ ὅλα αὐτά, ποὺ παρομοιάζονται μὲ ἀγκάθια (βλ. Ματθ. 13,7,22), μᾶς ἀπαλλάσσει ὁ Κύριος ὅταν κωφεύει στὸ αἶτημα νὰ μᾶς δώση πλοῦτη. Μᾶς κρατάει χαμηλά, γιατί μᾶς ἀγαπάει!

● **Τί ἄλλο ἀκόμη ζητοῦμε; Ἡδονή!** Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν γνωρίζουμε ἢ μᾶλλον –λόγω τοῦ σκοτισμοῦ τῶν παθῶν μας– δὲν βλέπουμε τὸ θλιβερὸ κατάντημα στὸ ὁποῖο κατέληξαν καὶ καταλήγουν καθημερινῶς οἱ δοῦλοι καὶ ὑπηρέτες τῶν ἡδονῶν. Ὁ κορεσμὸς καὶ ἡ μέθη τῶν αἰσθήσεων παραλύει καὶ ἀχρηστεύει τὸν ἄνθρωπο· οἱ ὑπερβολικὲς ἀπολαύσεις τῆς γεύσεως μὲ φαγητὰ καὶ ποτὰ ὑποσκάπτουν τὴν ὑγεία καὶ ὀδηγοῦν στὸν τάφο· οἱ ἀπολαύσεις τῆς σαρκὸς μολύνουν σώματα καὶ ψυχές, δημιουργοῦν οἰκογενειακὰ δράματα, διαδίδουν ἀφροδίσια νοσήματα, διαλύουν κοινωνίες, ἀφανίζουν ἔθνη. Μ' ἓνα λόγο, οἱ ἡδονὲς προκαλοῦν ὀδύνες, ὅπως βεβαιώνουν ὀλοφάνερα τὰ νοσοκομεῖα, τὰ ἄσυλα τῶν ἀνιάτων, οἱ λεγόμενοι παράδεισοι τῶν ναρκωτικῶν. Καὶ ὁ Κύριος, μὲ διάφορα προσκόμματα, μὲ ἀπογοητεύσεις καὶ ἀσθένειες, μᾶς ἀποτρέπει ἀπὸ τὸ δρόμο αὐτόν, γιατί μᾶς ἀγαπάει, θέλει τὸ καλὸ μας.

● **Τί ζητοῦμε ἐπὶ τέλους;** νὰ ἐκδικηθοῦμε τοὺς ἐχθροὺς μας; νὰ ματαιωθοῦν τὰ σχέδια τῶν ἄλλων; νὰ γιγαντωθοῦν οἱ ἐπιχειρήσεις μας;... Τὸ μέλλον μᾶς εἶνε τελείως ἄγνωστο. Εἶνε γνωστὸ σὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες στὸν Κύριο. Αὐτὸς καὶ μόνο γνωρίζει τί συμφέρει σ' ἐμᾶς ἀπὸ κάθε ἄποψι.

* * *

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς γιὰ τοὺς ἐχθροὺς του ὅταν τὸν σταύρωναν εἶπε «*Οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34), γιὰ τοὺς δικούς του ὅταν τοῦ ὑποβάλλουν ἄστοχα αἰτήματα τί θὰ ἔλεγε· «*Οὐ γὰρ οἶδασι τί αἰτοῦσι*!» Καὶ ὁ θεόπνευστος λόγος τῆς Καινῆς Διαθήκης μᾶς ἐλέγχει λέγοντας· «*Αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε, ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσητε*» (1ακ. 4,3).

Γι' αὐτὸ ἂς θέτουμε πάντοτε τὰ αἰτήματά μας ὑπὸ τὴν ἐγκρισί του, καὶ μὴ δυσανασχετοῦμε ἂν μερικὰ ἢ καὶ ὅλα τυχὸν ὅσα ζητοῦμε ἀπορρίπτονται ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ δὲν παίρνουν τὸ δρόμο τῆς πραγματοποιήσεως. Πάντοτε ἂς ἐνώνουμε τὴ φωνὴ μας μὲ τὴ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία δέεται στὸν Κύριο· «*Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**